

at der er mange, der kender til både ventelister, manglende behandlingsgarantier og overfyldte indfaldsveje. De kan i hvert fald ikke mærke det.

Tilsvarende har danskernes biler i årevis skullet holde for, når der skulle penge i kassen. I 1993, hvor Socialdemokraterne tog over, kom der 23 mia. kr. ind på bilerne. I dag taler vi om 40 mia. kr. I faste priser svarer det til en stigning på ca. 10 mia. kr. Og når benzinprisen stiger, så klinger det ekstra i statens kasse.

Vi ønsker at få stoppet den tendens. Vi vil have skruet toppen af afgifterne og på den måde arbejde for, at almindelige familier har råd til at køre i en god og en miljørigtig og en sikker bil.

Regeringen udviser jo stor kreativitet i bestræbelserne på at opfinde nye skatter. Senest så vi det i forbindelse med aftalen om voksen- og efteruddannelsen mellem regeringen og venstrefløjen. Til lejligheden blev der oprettet endnu en fond, og det er virksomheder, der skal putte pengene i kassen, når den så bliver for slunken.

I sin stadig nye jagt på indtægter planlægger skatteministeren nu også at kaste sig over aktiebeskatningen. Fra konservativ side erkender vi, at reglerne i dag er for ugennemskskelige, og der er behov for ændringer. Vi er varme tilhængere af at udvikle den for svage danske aktiekultur. Det er sundt for erhvervslivet, at almindelige mennesker engagerer sig. Det er til gavn for os alle sammen. Vi vil godt kraftigt advare imod, at regeringen benytter lejligheden til at vride endnu flere penge ud af aktieejerne. Det vil tværtimod svække danskernes lyst til at eje aktier.

Heller ikke med hensyn til landets erhvervsdrivende har regeringen i det forløbne år haft meget at byde på. Nye udgifter, forblommede ord og et par syltekrukker er, hvad det er blevet til. Der var ét sted i erhvervsministerens erhvervsredegørelse, hvor man gik til den. Det var, da selskabsskatten skulle nedsættes, så skulle kredittiderne for moms forringes og afskrivningsreglerne også mindskes. Jo, det er vejen!

Det store spørgsmål i skatte- og velfærdspolitikken i det kommende år er: Hvilken vej ønsker vi at vælge? Hvilken retning skal vi gå i velfærdspolitikken, med skatterne og med retspolitikken, med uddannelsen af vores unge og med udviklingen af erhvervslivet? Der er mange veje at gå.

Vi er nok nødt til at sige i dag, at på denne side af et valg kan der kun blive tale om lapperier. Der er reelt ved at blive ført valgkamp rundtomkring. Danskerne skal i fremtiden vælge mellem to veje for vores samfund.

Den ene vej er at fortsætte regeringens linje, dvs. lade de offentlige udgifter stige overalt, uden at man rigtig kan mærke de store forbedringer. Samtidig må vi så acceptere, at skatterne stiger støt, og håbe på, at de gode konjunkturer fortsætter, så vi ikke får regningen sådan lige med det samme.

Den anden vej er den borgerlige vej. Vi vil genskabe det borgerlige samfund, hvor det er mennesket og ikke staten, der står i centrum, hvor den fælles kasse administreres med respekt for dem, der betaler.

De høje personskatter er et problem både for den enkelte og for erhvervslivet. Højest på vores ønskeseddel står i den sammenhæng en gradvis afvikling af mellemskatten. Vi skal have den væk, så danskerne ikke i den grad oplever, at der er en strafafgift på det at gå på arbejde og tjene en løn.

Der skal bruges flere penge på vores sygehushvæsen og på vores ældrepleje. Vi skal turde tage prioriteringerne.

Jeg kender jo godt svarene i dag fra Socialdemokratiet i den her sag. Og de skal også nok få deres svar. Men vi skal turde prioritere, så der bliver råd til at sænke, når skatten bliver for høj. Og vi vil målrette indsatsen dér, hvor behovene er, og gøre op med alle de ordninger og de tilskud, som er mere til gavn for alle administratører, end de er for borgerne.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se foran). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg vil bare spørge hr. Bendt Bendtsen, som må have gjort sig nogle forestillinger om, hvad der skulle ske, hvis hans forslag til vedtagelse blev vedtaget, hvis der var flertal for det, om man så kan gå egenhændigt og ophæve de sanktioner, når nu hr. Bendt Bendtsen ikke mener, modsat hvad Dansk Folkeparti mener, at det er en EU-aktion. Kan man så gå ud for Danmarks vedkommende egenhændigt og ophæve de sanktioner eller hvordan?